

ZASVĚCENÍ

ELISABETH HAICHOVÁ

*V hloubi lidské duše se skrývá největší tajemství vesmíru...
Nejnovější vydání slavné mysticko-biografické klasiky*

ZASVĚCENÍ

Elisabeth Haichová

EINWEIHUNG

Copyright © Elisabeth Haich, Metafora, s. r. o., 2012

Illustrations © Zdeněk Hajný, 1993

Translation © Růžena Formánková, 1993

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-349-0 (PDF)

ZASVĚCENÍ

Elisabeth Haichová

Přeložila Růžena Formánková

OBSAH

Poznámka autorky	7	
Předmluva	9	
Úvod	13	
1	Probuzení	19
2	Lev a světlo	30
3	Mí rodiče nejsou „mými“ rodiči	34
4	Východ slunce je docela jiný	41
5	Chci pryč	46
6	Toužím po jednotě	54
7	Červený muž	56
8	Moje budoucnost se hlásí	60
9	Milostné boje	66
10	První setkání se smrtí	70
11	První vize budoucnosti	75
12	Minulost se probouzí	78
13	Druhé setkání se smrtí	84
14	Temnota	89
15	Obrat	96
16	Boj o světlo	104
17	Slavnostní slib	120
18	Obzor se vyjasňuje	124
19	Vize	129
	Moje cesta	129
	Vize minulosti	131
	Čarodějnice	140
	Zelená koule	143
	Můj syn si vzpomíná	153
	Opět zelená koule	159

20	Ájurvéda	163
21	A bylo světlo	179
22	Minulost se stává přítomností	182
23	On	191
24	Synové boží	201
25	Přípravná léta	211
26	Strom poznání dobra a zla	227
27	Dvanáct bliženeckých vlastností	234
28	Lvi	245
29	Telepatická cvičení	249
30	Budoucnost a východ slunce	254
31	Bo-ghar a hůlka života	270
32	Z učení Ptahhotepova	279
	Sedm oktáv vibrace	279
	Archa úmluvy	290
33	Tvar pyramid	299
	Satan	311
34	Čtyři tváře boží	316
35	Světová období	339
36	Poslední přípravy	352
37	Zasvěcení	372
38	Jako kněžka	417
39	Ještě se shledáme	424
40	Lev	437
41	Mlha a opětné probuzení	446
42	Ru-cha a dvanáct pastilek	458
43	Mladý kněz se objevuje	466
44	Ima a Bo-ghar	471
45	Zkoušky se opakují	476
46	Doznění	482

POZNÁMKA AUTORKY

Nemám naprosto v úmyslu podat historický obraz Egypta. Člověk, který někde žije, nemá ponětí o zvláštlostech své země, na mravy, jazyk a náboženství se nedívá z hlediska etnografického. Považuje vše za samozřejmé. Je lidskou bytostí, má své radosti a bolesti jako každá jiná lidská bytost, na kterémkoliv místě, v kteroukoliv dobu, neboť skutečně lidské je bezčasé a neměnné. Moje vyprávění se vztahuje pouze na lidské, nikoliv na etnografii a dějiny. Pojmenovala jsem proto záměrně vše dnešními pojmy a nechtěla jsem předstírat egyptsky znějícími slovy egyptskou atmosféru. Nauku velekněze Ptahhotepa podávám v *dnešní řeči*, aby jí mohli rozumět *dnešní lidé*. Ale také pro všechny náboženské symboly jsem volila dnešní pojmenování, abychom rozuměli, co tyto symboly znamenají.

Dnešní člověk lépe chápe, řekneme-li Bůh, než když použijeme pro tentýž pojem egyptský výraz *Ptah*. Řekneme-li „*Ptah*“, pomyslí si každý: „Ano, *Ptah*, ten egyptský bůh.“ Ne! *Ptah* nebyl nějaký egyptský bůh, ale toho Boha, kterého my nazýváme Bohem, Egyptané ve svém jazyce nazývali *Ptah*. A abych uvedla další příklady, Satanovi říkali *Seth*.

Cítíme přesně, co tato slova, Bůh nebo Satan znamenají. Oproti tomu slova *Ptah* nebo *Seth* nám nic neříkají, jsou prázdná, suchá a bez významu. Výraz *logos* nebo tvůrčí princip, nám také říkají víc než *Sokol Hor*. Elektřina byla elektřinou i před tisíciletími a atom byl atomem, měly jen jiná jména.

Ať tedy nikdo neprotestuje, že se dopouštím anachronismu, když egyptský velekněz hovoří například o „řetě-

Z zové reakci“! Záměrně se nechci pokoušet o reprodu-
A kování nebo napodobování prastaré terminologie pro
S jevy, které dnes známe a jsme zvyklí je označovat jinými
V jmény.
Ě
C
E
N
í

PŘEDMLUVA

Národním rytmem indického lidu je náboženství. Každým úderem srdce se Ind cítí blíže věčně slavnému cíli realizace Boha.

Zazní-li jméno boží na rtech kolemjdoucího, jeho ostré ucho zaznamená melodii a zapěje chvalozpěv. I když nemá ani potravu, ani střechu nad hlavou – neboť často je jeho obydlím pouze nebeská klenba – přece má Boha ve svém srdci. Ví, že nesčetněkrát přišel do této arény života a opět odešel, skrze myriády zrození, že užíval všeho, co stvořený svět může nabídnout, a že ho nyní – když poznal pravdu – „Vše zde na zemi je pomíjivé“ – už nic neuspokojuje. Jeho přáním je tedy najít zdroj, dostat se k onomu zdroji, z něhož pramení proud zjevení. Proto od dětství zní jeho modlitba: „Medituji o nádheře oné Bytosti, která stvořila tento vesmír. Necht' osvítl mého ducha.“ Velebnost a krása přírody, která mu tuto Bytost připomíná, se stane předmětem uctívání. Každé svaté písmo, kterékoliv náboženství, z něhož dýchá závan oné Bytosti, se stane předmětem uctívání.

A každý, kdo tuto Bytost našel a mluví o cestě k Ní, se stane předmětem uctívání.

Mám velké štěstí, že sedám u nohou osvícené duše. Elisabeth Haich je mou učitelkou, mým guru. V její blízkosti se začínaly rozvíjet útlé listy květu mé duše. Často mi slovo od ní otevírá oči a někdy stačí chápající pohled, aby mne utvrdil v mém přesvědčení. Laskavá poznámka někdy dokáže rozptýlit všechny mé pochybnosti. Každý okamžik v přítomnosti mé učitelky přináší nové zkušenosti a urychluje můj pokrok. Často, když mne určité věci tížily, mi má učitelka přišla pomoc slovy: „Nežij při-

Z
A
S
V
Ě
C
E
N
Í
tomností; nedovol, aby tě ovlivňovaly pomíjivé věci. Žij ve věčnosti, nad časem a prostorem, nad konečnými věcmi. Pak tě nic nedokáže ovlivnit.“

V přítomnosti své učitelky prožívám dokonalou myšlenkovou nezávislost, neboť jsem se naučil, že je nesprávné chtít ve svém vlastním životě používat myšlenky jiného člověka. „Nechci, abys mne prostě následoval na cestě, kterou kráčím já, abych dosáhla svého cíle,“ říká mi. „Jdi svou vlastní cestou, kterou sis vybral v souladu se svými nejnvtirnějšími sklony. Nepřijímej žádné tvrzení jen proto, že pochází ode mne. I kdyby to byla stokrát pravda, není to *tvaje* pravda, není to *tvaje* zkušenost a nebude ti patřit. Uskutečni pravdu, pak bude patřit tobě. Život těch, kdo realizovali pravdu, nechť je ti pouze důkazem, že cíle lze dosáhnout.“

Při těchto slovech mé učitelky se mne zmocňovala nedolatelná touha po absolutní nezávislosti a osvobodila mne od zhoubného názoru, že bych měl očekávat pomoc zvenčí. Nepotřebuji učitele, který by mne ovlivňoval, ale učitele, který mne učí *jak se nedat ovlivňovat*. Již mnoho let požívám velké výsady, že mohu slyšet výklad nejhlubších pravd nejjednoduššími slovy. Ještě nikdy jsem neslyšel nikoho jiného, kdo by mi byl vyložil zjevení Bible tak jasně a pro náš denní život tak použitelným způsobem jako Elisabeth Haich. Cestoval jsem daleko. Ještě žádný kněz mi nedokázal vysvětlit pravý význam zjevení, ačkoliv jsem se tázal mnoha kněží. Jak by to také bylo možné, když neuskutečnili „království boží v nás“? Jak by tomu mohlo být jinak, když nežijí skutečnost věty „Jste světlem světa“ a dosud nepoznali „Jste živoucími chrámy Ducha svatého“?

Sta a tisíce lidí navštěvují týdenní přednášky a meditační skupiny Elisabeth Haich. Bylo přáním nás všech mít její učení v knižní formě. Z každé přednášky se v neutušené míře obohatily zkušenostmi naše duše, žíznicí po pravdě. Máme velkou radost, že konečně víme, že část

tohoto vědění bude shrnuta v knihu. Tato kniha je uvedením do vysokého umění, jak v sobě realizovat božské a jak se učit poznávat onu neznámou bytost zvanou člověk. Objevíme velkou pravdu: Vlastní výchova slouží k tomu, aby se učinilo zjevným dokonalé, jež je od prvo počátku v člověku. Náboženství slouží ke vzbuzení činnosti božského principu, který v člověku čeká na své projevení.

SELVARADŽAN JESUDIAN
Curych, v dubnu 1962

E
L
I
S
A
B
E
T
H

H
A
I
C
H
O
V
Á

ÚVOD

Jsem hledající. Hledám vysvětlení pro život na Zemi. Chci vědět, jaký to má smysl, že se člověk narodí, že se za mnohých těžkostí stane z dítěte dospělým, že se ožení či vdá, zplodí další děti, které dospívají s právě tolika těžkostmi, také se ožení nebo vdají, přivedou na svět ještě víc dětí a pak ve stáří opět ztrácejí těžce nabyté zkušenosti a schopnosti a umírají. Nekonečný řetěz, bez začátku, bez konce! Stále se rodí děti, učí se, usilovně pracují, chtějí plně rozvinout tělo i rozum, načež po vcelku krátké době vše zase skončí a pod zemí se stanou potravou červů. Jaký je smysl toho všeho? Je to vše jenom proto, aby se rodily stále další generace?

A když za sebou někteří lidé nezanechávají pouze potomstvo, ale i mnohá duchovní díla, proč se jim pak vede stejně jako ostatním? Proč stárnou a jejich veliká nadání klesnou s nimi do hrobu? Takový Michelangelo, Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Goethe a mnoho jiných – proč se tito velikáni narodili, když nakonec také museli propadnout stejnému zetlení jako červ, který se krmil jejich tělem?

Nikoliv! Není možné, aby byl život na Zemi tak beze smyslu! Za tímto zdánlivě nekonečným řetězcem zrodu a umírání musí být skryt hluboký smysl, i když se zdá pro omezený rozum tak nevysvětlitelný. Musí existovat naprosto uspokojivé a smysluplné vysvětlení – viděno z *druhé strany*. Ale jak a kde najdu tuto bezpodmínečně existující *druhou stranu* všech věcí? Kde a jak najdu cestu, abych ji poznal? Koho mám žádat, aby mi ukázal cestu? Kde najdu někoho, kdo je do toho tajemství zasvěcen, kdo by mi mohl něco říci o této skryté pravdě?

Neboť ve všech dobách žili na Zemi vynikající lidé, kteří mluvili s neotřesitelnou jistotou o tajemství života a kteří také dosvědčili své přesvědčení svým životem – zasvěcenci, jak se jim říká. Ale kde a od koho dostali tito „zasvěcenci“ své zasvěcení? A do čeho to byli zasvěceni?

Například Sokrates, který s božským klidem přijímá pohár s jedem, vypije jej beze strachu a věcně, mluví klidně a s úsměvem o působení jedu, hlásí, jak mu nejdříve chladnou a odumírají nohy, jak se smrtelný chlad postupně plíží jako had z nohou nahoru k srdci, aby je v nejbližším okamžiku zasáhl! Je si vědom, že ho čeká smrt, loučí se se svými věrnými žáky a zavírá oči. Takový neotřesitelný klid tváří v tvář smrti může pramenit pouze z neomylného *vědění*! Kde však toto vědění Sokrates získal? A kde jiní velikáni, pobývající v různých dobách na Zemi, přišli ke svému vědění o tajemství života a smrti, k svému *zasvěcení*?

I dnes musejí být na Zemi „zasvěcenci“ a i dnes musí být možnost toto zasvěcení získat, opravdové velké zasvěcení.

Život mne obohatil o zkušenost, že Bible není pohádkovou knížkou, ale pochází od zasvěcenců, kteří předávají tajnou řečí nám skryté pravdy. A Bible radí: „Hleďte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno.“

Poslechl jsem. Začal jsem hledat. Kde jsem jen mohl. V knihách, ve starých spisech, u lidí, o kterých jsem se domníval, že o zasvěcení něco vědí. Měl jsem oči a uši stále otevřené a pokusil jsem se ve starých i nových knihách, jakož i v poučeních dříve i dnes žijících lidí objevit skryté kameny mozaiky z tajemství zasvěcení. A našel jsem! Nejdříve jsem nacházel jen zřídka; tu a tam jsem svým vnitřním uchem slyšel, když z knihy nebo z lidských slov zazněl hlas pravdy. A pokračoval jsem směrem, kam mne tento tajný hlas vedl. Jako Ariadnina nit mne tento tajný hlas provázel stále dál. Někdy jsem toho, kdo mi mohl dát cenné pokyny pro mé další hledání, našel

doma, přímo ve městě, kde jsem žil, jindy mne tento hlas odvedl daleko do cizích zemí, kde jsem pak často nalezl zarážející souvislosti se slovy, která jsem slyšel doma. Tak mne má cesta vedla k lidem stále více vědoucím, kteří mi zjevovali stále více o zasvěcení a smyslu života. Samozřejmě jsem se také setkával s mnohými nevědoucími, nebo jen polovědoucími, kteří se vydávali za vědoucí. Poznal jsem však ihned, když byl „hlas Jákobův, ale ruce Ezauovy“. Tito ubozí šarlatáni, kteří si chtěli hrát na zasvěcence, se brzy prozradili. Nebyli v harmonii ani se svou vlastní osobou a se svým životem. Jak by mne byli mohli poučovat o posledních pravdách, o zasvěcení? – V těchto případech jsem šel dál, a dál hledal někoho s pravým věděním, pravého zasvěcence.

Když jsem našel někoho, kdo mi mohl povědět víc než jsem věděl sám, zůstal jsem tam tak dlouho, dokud jsem se nenaučil všemu, čemu jsem se naučit mohl. Pak jsem putoval dál.

Tak jsem se jednou dostal do blízkosti staré paní, která žila na samotě podobné klášteru a byla obklopena nesčetnými hledajícími jako kousek cukru, ke kterému proudí dlouhé řady mravenců za potravou.

Pracovala v nejhlubším duchovním spojení se dvěma mnohem mladšími muži – Indem a západním člověkem, které stará paní nazývala svými syny. Když jsem pobýval u ní v odloučení, tito dva synové s ní právě nebyli. Procházeli světem s úkolem rozšiřovat v co největším okruhu pravdu.

Stará paní byla vysokého vzrůstu, královského držení těla, ale zcela prostá a ve svých pohybech přirozená. Její tmavomodré oči byly nápadně velké a dlouhé tmavohnědé řasy jim dodávaly zvláštní výraz. Tyto oči byly usměvavé, přívětivé, plné porozumění, ale tak pronikavé, že se většina lidí dostala do rozpaků, když se jich jejich pohled dotkl. Bylo jasně cítit, že tato žena prohlédne každého, že vidí přesně myšlenky a celou duševní strukturu člově-

Z
A
S
V
Ě
C
E
N
í
ka. Často, když jsem ve velkém zástupu lidí naslouchal jejím poučením, se mi stalo, že mne napadly nějaké otázky. Mluvila dál bez vyrušení, ale usmívala se a v příštích větách došlo v jejích slovech k obratu, v němž jsem dostal odpověď na své nevyslovené otázky. Stejnou zkušenost mi popsalo více jejích žáků. S touto ženou jsem se nedokázal vyrovnat. Čím více jsem se od ní učil, čím více se otvíraly mé duchovní oči, tím se mi jevila větší, a oblast, v níž předčila mé vědění, se zdála rozšiřovat všemi směry. Cítil jsem, že čím déle u ní pobývám, tím méně ji znám. Kdykoliv jsem ji viděl, projevovala vždy jinou osobnost, až jsem nabyl dojmu, že tato žena v sobě nosí a může projevit každíčkou myslitelnou osobnost – takže ona sama nemá vůbec žádnou. Neboť být vším znamená současně být *ničím*.

„Matko,“ tázal jsem se jí jednou, „kdo vlastně jsi?“ „Kdo?“ odpověděla mi otázkou, „Co je to *kdo*? Je pouze jedině Jsoucí a každý člověk, každé zvíře, každá rostlina, ale také každé slunce a každá planeta jsou pouze nástrojem zjevení tohoto jednoho a jediného bytí, které *je*. Kolik ‚kdo‘ by tedy existovalo? Totéž Já mluví mými ústy jako tvými a všemi živými tvory. Rozdíl je jen v tom, že ne každý živý tvor zná své vlastní Já úplně, a proto také nemůže projevit všechny vlastnosti Já. Kdo však zná Já dokonale, může projevat všechny vlastnosti, které ve vesmíru existují, protože všechny tyto vlastnosti jsou různými aspekty jednoho jediného bytí, které je, jednoho jediného Já. Vnější tvar, který nyní vidíš před sebou a o kterém si myslíš, že jsem to ‚já‘, je pouze nástrojem zjevení, z něhož Já projevuje vždy ten aspekt, který je právě žádoucí. Neptej se tedy na takové nesmysly, jako ‚kdo‘ jsem.“

„Matko,“ řekl jsem. „Jak jsi ono Já dokonale poznala, takže můžeš projevat všechny jeho možné vlastnosti? Také já bych chtěl dojít tak daleko! Vypravuj mi! Jakými zkušenostmi ses stala tímto všestranným nástrojem zje-

vení jednoho jediného Jsoucího? Nebo jsi byla vždy na tomto stupni? Narodila ses už v tomto stavu?“

„Narodila,“ zopakovala, „Já – narodila? Kdy jsi viděl, že by se Já narodilo? Viděl jsi vůbec někdy nějaké Já? Já se *nikdy* nerodilo a nerodí, rodí se pouze tělo. Právě božské Já je dokonalost sama, není tedy pro ně možný vývoj. *Jen tělo se musí vyvíjet, aby mohlo projevovat stále vyšší vibrace, stále vyšší frekvence Já.* Tímto vývojem musí projít i nejdokonalejší aparát – nejdokonalejší tělo, samozřejmě i mé, které je ještě velmi vzdálené od dokonalosti. Vše je pouze stupněm vývoje. Vznik těla je vždy řetězovou reakcí – jak se takovému procesu dnes říká – a když řetězové reakce jednou začaly, probíhají různými údobími, až zase doznějí. Tomuto zákonu nemůže uniknout žádná hmotná forma jevů. A paralelně s vývojem těla se mění samozřejmě i stav vědomí.“

„Musela jsi tedy také prodělat údobí vývoje, matko, že ano? Vyprávěj mi prosím, jaké to bylo! Co vše jsi zažila, jaké zkušenosti jsi nasbírala, které ti daly vyrůst do tvého dnešního stavu vědomí. Vyprávěj mi o tom všem, prosím.“

„Proč ti to mám vyprávět? Každý člověk musí dosáhnout *sebepoznání svou vlastní cestou.* Co by ti bylo platné, kdybych ti vyprávěla o *své* cestě. *Mou* cestou bys stejně nemohl jít. Události nejsou důležité, jen zkušenosti, poučení z nich. Buď klidný, dojdeš na své cestě ke stejným zkušenostem jako já na té svojí. Je nespočet cest, ale všechny vedou ke stejnému cíli.“

„Máš pravdu, matko. Uznávám, na tvé cestě bych se nemohl dostat vpřed. Přesto by mi velmi pomohlo, kdybys mi vyprávěla, jak jsi sbírala zkušenosti, protože já sám a všichni, kdo by naslouchali tvému vyprávění, bychom se z toho mohli poučit, dovědět se, *jak se něco vyzíská ze zkušeností.* Nejsem zvědav na tvůj příběh, ale na to, abych slyšel, jak sis počínala, abys pochopila a přisvojila si poučení, které je v každém dění. Vyprávěj mi o své ces-

Z
A
S
V
Ě
C
E
N
Í
tě, matko. Bylo by tak cenné, kdybychom poznali tvůj
životní postoj a dověděli *se, jak jsi reagovala* na svůj osud,
takže se tvůj duchovní obzor stal tak všeobsáhle širokým.
Mohli bychom se z toho poučit a mnohému naučit.“

Stará paní se na mne dlouze zadívala. Konečně řekla:
„Jsi tedy zvědav, *jak jsem reagovala*? A myslíš, že by tobě
a jiným lidem pomohlo, kdyby o tom něco slyšeli? Tak
dobře! Snad to bude opravdu dobré, když vám povím
o zkušenostech, které postupně otevíraly mé oči, takže
se mi ujasňovaly *vnitřní zákony života* a souvislosti, které
spojovaly osudy různých lidí mezi sebou navzájem. Přijď
opět zítra. Povím ti o zkušenostech, které mi dopomohly
k osvětlení – povím je tobě a několika jiným, jejichž oči
jsou otevřeny pro podstatné. Povím vám, jak jsem zažila
své zasvěcení.“

Druhého dne jsme seděli pohromadě – já a někteří
z jejích nejbližších žáků – okolo staré paní a ona nám
začala vyprávět příběh svého zasvěcení.

Tak vznikla tato kniha.

KAPITOLA PRVNÍ

PROBUZENÍ

Jako blesk mnou projela bolest – a v příštím okamžiku jsem se ocitla na zemi.

Nebezpečí! Pomoc! Ale ne od toho dospělého zde vedle mne, který mě chce ve svém leknutí prohlédnout – nikoliv! Teď ho nechci! Miluji ho, ale v nebezpečí ho nechci.

Utíkala jsem zpět do pokoje, kde seděla ta krásná cizí paní, které jsem právě dala dobrou noc. Věděla jsem, že ta mi s plným porozuměním pomůže. I jinak jsem s ní byla ráda, vždy jsem ráda vdechovala její vůni a cítila v její přítomnosti naprostou jistotu. Nyní, ve svém úleku, jsem k ní běžela hledat pomoc. Ukázala jsem jí s nářkem svou malou tlustou ruku, která tu visela jako kus hadru a nechtěla mě už poslouchat. Krásná paní se na mou ruku podívala, odhodila šaty, na kterých právě něco šila a hlasitě zvolala: „Roberte, Roberte! Pojď honem!“

Otevřely se dveře a vešel dospělý, o kterém jsem věděla, že bydlí s námi a nějak k nám patří. Poprvé jsem si ho pozorně prohlížela. Byl to vysoký muž s obličejem jako slonová kost, s vlasy, vousy a knírem černými jako ebenové dřevo a s planoucímá očima, kterého však obklopoval neviditelný oblak síly, působící tak mohutně, že všechny lidi držel v určité vzdálenosti. Pohlédl na mou visící ruku a nakázal: „Lékaře! Stefi, dojdi ihned pro lékaře!“

Strýc Stefi odběhl a velký černý dospělý se nás ptal, co se stalo. Vyprávěli jsme mu, že Gréta a já jsme daly dobrou noc a pak mne strýc Stefi vzal na záda; tak jsme šli do ložnice. Tam mě strýček nechal sklouznout ze zad. Já ale sjela příliš rychle, a abych nespadla, chytl mě strýc Stefi náhle za ruku. V tom okamžiku mi pravým zápěstím